

[Aksel Larsen.]

Hvad benzinen angår, vil jeg minde om, hvad jeg sagde ved første behandling. Jeg finder det yderst uheldigt at forhøje benzinprisen yderligere. Det medvirker til varefordyrelse over en bred front, eftersom motortransporten spiller en meget stor rolle her i samfundet. Vi ville nok have været med til at tale om benzinprisen, hvis man havde fundet frem til en metode med forskellig benzinpris for nyttetransport og for mindre nødvendig transport, men her er det hele motortransporten, der beskattes ekstra. Jeg vil iøvrigt minde om, at tinget har modtaget en henvendelse fra invaliderne, som virkelig med stor ret gør gældende, at denne forøgelse af benzinprisen vil gøre det langt vanskeligere for de invalider, der har været i stand til at anskaffe sig motorkøretøjer at bevæge sig omkring i, og jeg synes, at det folketing, som har kunnet fritage landbrugere for at betale benzinafgift, når det drejer sig om benzin til traktorer og andre arbejdsredskaber, også godt kunne fritage invaliderne for overhovedet at betale benzinskat.

Må jeg, medens jeg taler om benzinen, iøvrigt rette et spørgsmål til den højtærede finansminister, som formentlig er kompetent til at besvare det. Jeg vil gerne have at vide, hvor vejfondsmilliarden er henne. Man taler her så meget om, at det drejer sig om at inddrage købekraft i befolkningen ved at indføre nye indirekte skatter og båndlægge pengene i nationalbanken. Det er muligt, at disse penge bliver båndlagt i nationalbanken; ja, de vil vel blive det formelt; om de bliver det reelt, ved jeg ikke, men såvidt jeg er underrettet, ligger der i vejfonden i øjeblikket omkring 1 milliard kr., tilvejebragt ved hjælp af benzin- og motorafgifter, om hvilke der i de pågældende love er fastslået, at de skal anvendes til vejformål. Men benzin- og motorafgifterne bliver altså i meget ringe grad anvendt til vejformål. Der hører sig stadig flere penge op i vejfonden, og der skal i øjeblikket ligge omkring 1 milliard kr. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede finansminister, om disse penge er der, og hvis de er der, hvorfor man så ikke bruger nogle flere penge til vejformål, og hvis de ikke er der, hvad man så har brugt pengene til.

Ja, det er de bemærkninger, jeg har til ændringsforslagene. De ændringsforslag, som

jeg ikke har begæret afstemning om, vil vi naturligvis forholde os tildels ligegyldige overfor; ja, vi er ikke helt ligegyldige overfor ændringsforslagene, der fritager skotøj og barberblade for skat; hvis de kommer til afstemning, vil vi naturligvis stemme for dem, men ellers mener vi, at det må være forligspartiernes sag at vedtage ændringsforslagene. Kun dem, som jeg specielt har omtalt, agter vi at stemme imod.

Men så vil jeg sige om hele komplekset, at de, der er kommet med ideen til disse indirekte skatter, og de, der nu har sluttet dette foreløbige forlig, kan jo ikke selv tro på, at det er noget, der kan holde, at det er noget, der kan hjælpe varigt. Det ville hjælpe, hvis man gik til besparelser på statsbudgettet, men det har man ikke villet. Ganske vist har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ved første behandling krævet militærudgifterne sat ned, men hvad det angår, har han jo ladet sig nøje med veksler på fremtiden, og de ærede radikale medlemmer af tinget — jeg tænker specielt på det ærede medlem hr. Aage Fogh, som i den senere tid har rejst landet rundt og holdt meget kraftige taler om, at militærudgifternes stigning er den egentligste årsag til valutavanskelighederne — lader sig altså benytte til at støtte et forlig, der overhovedet ikke rører militærudgifterne.

Vi kommunister tror naturligvis ikke, at den medicin, venstre og de konservative har anbefalet eller antydnet imod valutakrisen, vil være virkningsfuld til sit påståede formål; men vi er klar over, at den vil bidrage i allerhøjeste grad til at flytte penge fra dem, der ikke har, til dem, der har, og det er vel, hvad man kan vente sig fra den side.

Hvorom alting er, kan man ikke forvente, at det, man vil gennemføre nu, skal afhjælpe valutakrisen; man må være klar over fra forligspartiernes eller forligsparternes side, at man meget snart igen vil stå ved en korsvej, der kræver foranstaltninger, og så er man efterhånden kommet ind på en glidebane, så det bliver svært at stå imod.

Det kan ikke være min sag ved denne lejlighed at bedømme betydningen af det, der er sket ved, at regeringen og de radikale nu får støtte af det ærede medlem hr. Thorkil